

FAUSKE KOMMUNE

SAKSPAPIR

	JournalpostID: 2004000786	Arkivkode.: V7 &13
	Arkiv sakID.: 2003005838	Saksbehandler: Wilhelm Morgenstjerne
Sluttbehandlede vedtaksinstans: Plan- og utviklingsutvalget		
Sak nr.: 039/04	PLAN- OG UTVIKLINGSUTVALG	Dato: 05.02.2004

2003 03044 12

HØRING - FORSLAG TIL NY LOV OM SKOGBRUK

ASR/JUR/144 482

- Vedlegg:
1. Høring, Forslag til ny lov om skogbruk (skoglova). Notat fra Landbruksdepartementet, datert 04.12.03.
 2. Følgeskriv i tilknytning til forslag til ny lov om skogbruk, fra landbruksdepartementet, datert 04.12.2003.

Sammendrag:

En ny lov om skogbruk ble varslet i St.meld. nr. 17 (1998-99) Verdiskaping og miljømuligheter i skogsektoren (Skogmeldinga). Stortinget behandlet Skogmeldinga våren 1999, og hadde da blant annet følgende merknad:

"Komiteen har merket seg at Regjeringen legger opp til å starte arbeidet med en ny skogbrukslov, med klare bestemmelser om et bærekraftig skogbruk og en langsiktig ressursforvaltning. Komiteen er enig i at de skogpolitiske utfordringene krever et moderne og funksjonelt juridisk rammeverk. Det er viktig at en ny skogbrukslov blir en næringslov hvor prinsippet om frihet under ansvar opprettholdes. Loven må også gi klare rammer for de miljøhensyn som påhviler skogbruket, og som er en viktig del av den enkelte skogeiers forvaltingsansvar. Den nye skogbruksloven må også videreføre en skogadministrasjon på kommune- og fylkesnivå med en organisasjon og kompetanse som gjør det mulig å følge opp regelverket og de skogpolitiske mål på en god måte regionalt og lokalt."

Med grunnlag i det forannevnte sender Landbruksdepartementet ut forslag til ny lov om skogbruk til høring. Loven skal erstatte Lov om skogbruk og skogvern av 21. mai 1965. Frist for uttalelse er satt til 15. mars 2004.

Saksopplysninger:

Hovedinnholdet i forslaget til ny Lov om skogbruk

Skogbruksloven skal fortsatt være en næringslov som med det nye forslaget er ment å bli et mer moderne og juridisk funksjonelt rammeverk for forvaltningen av skogressursene. Forslaget til ny skoglov medfører en klar forenkling av gjeldende lovgivning om skogbruk. Gjeldende lov har 58 paragrafer, mens den nye loven får 22 paragrafer.

Formålsparagrafen i det nye lovforslaget lyder slik:

"Denne loven har til formål å fremme en bærekraftig forvaltning av skogressursene i landet med sikte på verdiskaping, og å sikre det biologiske mangfoldet, hensyn til landskapet, friluftslivet og kulturverdiene i skogen"

Skogbruk som næring skal også etter det ny lovforslaget drives innenfor de rammer som miljøhensyn setter. Det som kan sies å være helt nytt, er at **kulturverdiene i skogen** nå også helt tydelig tas inn som en rammefaktor for skogsdriften.

Lovforslaget legger opp til et større rom for handling på lokalt nivå enn gjeldende lov, noe som innebærer at kommunene sin fullmakt til å treffe vedtak i første instans blir større.

Lovforslaget legger til grunn som hovedprinsipp at skogeieren har ansvaret for at skogressursene og miljøverdiene blir forvaltet i samsvar med loven og forskrifter gitt med hjemmel i loven. Departementet innfører i denne sammenheng begrepet forvalteransvar i loven.

I lovforslaget blir det innført en helt oppjustert paragraf om foryngelse etter hogst, noe som medfører en konkretisering og skjerping i forhold til de reglene som gjelder i dag. Departementet foreslår samtidig å utarbeide en ny forskrift om foryngelse som skal iverksettes parallelt med den nye loven. Departementet vil gjerne at høringsinstansene kommenterer kva slags innhold og detaljeringsgrad en slik forskrift skal ha.

Også i tilknytning til ulike miljøspørsmål som det nye lovforslaget omhandler legger departementet opp til å utarbeide en forskrift parallelt med den nye loven. Også her ønsker departementet uttalelser om innholdet i en slik forskrift.

Paragrafen vedrørende omdisponering av skogsmark blir ikke ført videre i det nye lovforslaget. Denne paragrafen i den eksisterende Skoglov foreslår departementet blir bygd inn i § 9 i Jordloven.

Lovforslaget styrker og stadfester ordningen med at en del av inntektene fra hogst av skog skal føres tilbake til skogen i form av langsiktige investeringer. I den gjeldende loven er dette omfattet av begrepet skogavgift. I lovforslaget blir ordningen kalt skogfond fordi man mener denne betegnelsen bedre beskriver hva det hele dreier seg om, en tvungen forndsavsetning med sikte på å sikre skogeierens finansiering av en bærekraftig forvaltning av skogen. På dette viset vil det fremgå at det ikke er snakk om en avgift til staten.

Straffeparagrafen i loven blir skjerpet ved at strafferammen for brudd på loven forsettelig eller aktløst nå blir satt til fengsel i ett år. I tillegg blir det innført mulighet for å gi tvangsmulkt.

I gjeldende skoglov hjemles det kun mulighet for skogoppsynmyndigheten (kommunestyret, fylkeslandbruksstyret, Landbruksdepartementet) til å anmelde brudd på loven. I det nye lovforslaget blir det ikke satt slike begrensninger.

Departementet påpeker ellers at særlig alvorlige brudd på loven og forskrifter fastsatt med hjemmel i loven, som gir varige negative virkninger for miljøet, skal vurderes som miljøkriminalitet. Det kan i slike saker også bli reist tiltale etter Straffeloven.

I tilknytning til vurdering av administrative og økonomiske konsekvenser av en ny skoglov, uttrykker Landbruksdepartementet at skogbruksmyndighetene kan kreve gebyr for behandling av søknader om tillatelser og for å gjennomføre kontroll- og tilsynsplikter. Satsene for gebyr skal ta utgangspunkt i at samla gebyr ikke skal være større enn de kostnadene som myndighetene får når oppgavene blir utført.

Om de enkelte paragrafer i det nye lovforslaget

I paragraf 1 (Formålet med lova) som angir formålet med loven, legges det vekt på at man skal ha en bærekraftig forvaltning av skogressursene med sikte på verdiskaping hvor det biologiske mangfoldet skal sikres og det skal tas hensyn til landskapet, friluftslivet og kulturverdiene i skogen. Her er det særlig hensyntagen til kulturverdiene i skogen som er nytt. Med kulturverdier presiserer departementet at de mener noe mer vidtfavnende enn kun kulturminner. Begrepet skal også omfatte verdier knyttet til skog og kulturlandskap.

Slik holdningen i samfunnet er i dag, er det naturlig at skogbruksnæringen må drive sin virksomhet innenfor de rammer som settes i paragraf 1 i lovforslaget.

Paragraf 2 (Virkeområde for lova) omhandler virkeområdet for loven. Her fremgår det at loven skal gjelde for all skog, det vil si all grunn som produserer skog eller som etter en samlet vurdering er best egnet til skogproduksjon. I tillegg skal loven også gjelde i områder som etter plan- og bygningsloven er lagt ut til et annet formål enn landbruk, men ikke tatt i bruk til dette formålet, med mindre noe annet fremgår av vedtatt plan eller forskrift. Det samme gjelder områder som er vernet etter naturvernloven.

I lovforslaget fremgår det også i paragraf 2 at loven ikke kan bli brukt i strid med de rettighetene reindriftssamene har til trevirke og brensel.

Av enkelte kan den første delen av denne paragrafen virke litt selvmotsigende siden begrepet all skog blir antydning å være det samme som areal som er skogproduserende. Hvis ordene produserer skog her kan byttes ut med produktiv skog, betyr areal som produserer skog, skogareal med årlig middelproduksjon større enn 0,1 fm³ pr. dekar og år. Et slikt areal er jo klart mindre enn areal av all skog. Uansett om skogproduserende skog er det samme som produktiv skog eller ei, så er bruken av ordet skogproduserende i denne sammenheng egnet til å forvirre fagfolk i skogbruket og bør derfor ikke brukes i lovteksten. Det foreslås at *”som produserer skog”* erstattes med *”hvor det vokser skog”*. Ordene *”som etter ei samla vurdering er best egna til skogproduksjon”* kan erstattes med *”som etter ei samla vurdering er best egna som skogareal”*.

Departementet peker på at også reindriften sitt forbruk av skogsvirke må foregå med hensyntagen til miljøverdiene slik skogloven foreskriver.

Paragraf 3 (Skogbruksstyresmakt) forteller hvem som er skogbruksmyndigheter (Landbruksdepartementet, Fylkesmannen, fylkeslandbruksstyret, kommunen) samt om mulighetene for delegasjon.

I denne paragrafen i lovforslaget er det tatt inn at vedtak eller oppgaver som i eller i medhold av loven er lagt til kommunen kan på eget initiativ bli behandlet av departementet eller annen skogbruksmyndighet når viktige hensyn tilsier det.

Paragraf 4 (Skogeigar sitt forvaltaransvar) fastslår at skogeieren har ansvaret for at skogen forvaltes i samsvar med skogloven og at departementet kan gi nærmere forskrifter for de hensyn han skal ta i forhold til skogproduksjonen og det biologiske mangfoldet, landskapet, friluftslivet og kulturverdiene.

I tilknytning til denne paragrafen uttrykker departementet at de legger til grunn at den generelle plikta til å ta hensyn til miljøverdiene vil medføre at skogeieren må ta ansvar for å la enkelte areal stå urørt uten at dette medfører noen form for erstatning.

Paragraf 5 (Skogregistrering og skogbruksplan) beskriver hvordan en skogregistrering/skogbruksplanlegging kan/skal foregå samt at departementet kan gi forskrifter om skogregistreringer og skogbruksplanlegging. I paragrafen fremkommer det også at det kan bli gitt pålegg om gjennomføring av skogregistreringer og utarbeidelse av skogbruksplan.

Paragraf 6 (Forynging og stell av skog) fastslår skogeierens ansvar for å sørge for tilfredsstillende foryngelse etter hogst og at nødvendige tiltak for å legge til rette for dette skal settes i verk innen 3 år etter at hogsten har blitt foretatt. Overholdes ikke dette kan kommunen innen for en frist på maks 2 år pålegge skogeieren å iverksette nødvendige tiltak for å sikre tilfredsstillende foryngelse. Overholdes ikke denne fristen skal kommunen sørge for at de nødvendige tiltak blir utført for skogeierens regning. Kommunens kostnader i denne sammenheng vil være tvangsgrunnlag for utlegg.

Med grunnlag i denne paragrafen vil kommunen kunne nekte eller sette vilkår for å plante i skogløse områder og ved skifte av treslag, grøfting, gjødsling eller bruk av plantevernmidler så langt kommunen finner det nødvendig for å hindre store negative effekter på miljøverdiene, for eksempel forurensning av viktige vannforekomster.

Departementet vil i følge denne paragrafen kunne utarbeide nærmere forskrifter om foryngelse og stell av skog.

Det er et gammelt og viktig prinsipp i skogbruket og i eksisterende skoglov at skogeier skal sørge for tilfredsstillende foryngelse etter hogst. Med det nye lovforslaget blir fristen for å gjennomføre foryngelsestiltak vesentlig innkortet. Dette vil kunne medvirke til at vi i skogen får mindre areal som blir liggende med unødvendig lav produksjon.

Paragraf 7 (Veibygging i skog) fastslår at bygging av skogsveier til skogbruksformål bare kan gjennomføres etter tillatelse fra skogbruksmyndighetene og at departementet kan gi nærmere forskrifter om godkjenning, planlegging og bygging av skogsveier og andre anlegg og tekniske inngrep knyttet til skogbruk.

I paragrafen står det bl.a. at det skal legges vekt på å oppnå et rasjonelt veinett, der det også blir tatt hensyn til den nytten veien kan få for annen næringsvirksomhet knyttet til landbrukseiendommene.

Skogsveier er i dag med den eksisterende skoglov, og synes også å bli det med den nye skogloven, fritatt for behandling etter Bygningsloven så lenge skogbruk/landbruk er hovedformålet med veibyggingen. Straks det er andre formål som er hovedformålet, for eksempel boligfelt eller hyttefelt, skal et planlagt veianlegg behandles etter bygningsloven og ikke etter skogloven.

Paragraf 8 (Hogst og måling) pålegger skogeieren å tilpasse hogsten i skogen slik at den på fornuftig vis blir tilpasset aktuell foryngelsesmåte og skogens fremtidige produksjon. Hogsten skal også ta hensyn til friluftsliv, naturverdier og kulturverdier. Hvis forannevnte hensyn ikke blir tatt kan kommunen nekte hogsten eller sette vilkår for hvordan den skal utføres.

Etter denne paragrafen pålegges kjøper og selger også, hvis departementet ikke har bestemt noe annet, å besørge at skogsvirke til foredling, salg eller eksport blir målt.

Paragraf 9 (Forebyggende tiltak) fastslår kommunens ansvar for å sette i verk tiltak når det er fare for at større skogområder kan bli skadd av insekt- eller soppangrep. Dette skal også gjelde skog og enkeltrær i områder som er regulert til andre formål enn skogproduksjon.

Departementet har i tillegg drøftet om det også i denne paragrafen skal innføres mulighet for kommunen til å fastsette ei tålegrense for beitetrykk ved hjortevilt i skogen der slik beiting medfører problem for å få tilfredstillende foryngelse av skogen.

I enkelte skogområder kan slike beiteproblem være svært store, slik at skogeier nærmest føler at det er umulig å få opp nye skog. Det bør da i slike tilfeller være mulig for kommunen å fastsette ei tålegrense som departementet har drøftet.

Paragraf 10 (Tiltak etter skader på skog) slår fast kommunen sitt ansvar for å sette i verk tiltak når skogen er skadd som følge uheldig skogbehandling, råte, vindfelling m.m. og andre forhold som reduserer skogproduksjonen vesentlig. Kommunen kan kreve tiltak utført av skogeier innenfor en frist som ikke skal være lenger enn 2 år. Blir ikke tiltakene utført innen fristen skal kommune sørge for at tiltakene blir utført for skogeierens regning. Kommunens sine kostnader i denne sammenheng skal være tvangsgrunnlag for utlegg.

Paragraf 11 (Meldeplikt) gir kommunen anledning til å innføre meldeplikt for all hogst, for tiltak knyttet til foryngelse av skogen og for stell av skogen hvis kommunen finner det nødvendig av hensyn til å kunne forvalte skogloven på en tilstrekkelig kontrollert måte. En slik meldeplikt skal kunne innføres for en bestemt eiendom, eller for skogeierne i hele eller deler av kommunen.

Melding skal sendes til kommunen senest 3 uker før tiltaket skal settes i verk. Tilbakemelding fra kommunen skal være mottatt før tiltaket blir utført.

Denne paragrafen vil, hvis den blir vedtatt, gi den enkelte kommune ganske store muligheter til å styre skogbruksaktivitetene, for eksempel i retning av å ta tilstrekkelig hensyn til biologisk mangfold, kulturverdier og lignende. Utstrakt bruk av meldeordning vil på den annen side føre til mye byråkrati for kommunen og skogeierne. Paragrafen kan sikkert tjene en viss hensikt som ”riset bak speilet.”

Paragraf 12 (Vernskog) fastsetter at det er fylkeslandbruksstyret som vedtar grensene for vernskog og retningslinjene for forvaltningen av vernskogen etter at kommunen har avgitt uttalelse.

Med vernskog menes skog som tjener som vern for annen skog, skog som verner mot naturskader samt klimautsatt skog som må vernes mot gal og for hardhendt skogbehandling.

Fylkeslandbruksstyret vedtok 20. januar 1996 nye vernskogregler for kommunene i Indre Salten (Saltdal, Fauske og Sørfold).

Paragraf 13 (Skogområder med viktige miljøverdier) gir departementet mulighet til ved forskrift å fastsette spesielle restriksjoner på skogbehandlingen i skogområder med særlig viktige miljøverdier. Disse restriksjonene kan være mer vidtfavnende enn de restriksjoner loven ellers hjemler.

Paragraf 14 (Innbetaling til skogfond) hjemler en tvungen fondsavsetning av midler til såkalt skogfond i tilknytning til omsetning av skogsvirke. Disse midlene skal være knyttet til den enkelte eiendom midlene kommer fra og skal kunne brukes til investeringer i skogen på denne eiendommen.

Departementet skal i følg lovforslaget ha mulighet til å utarbeide nærmere forskrifter om utregning og innkreving av pliktig innbetaling til skogfondet og om den praktiske gjennomføringen av ordningen med skogfond.

Krav som kommunen har på innbetaling til skogfondet skal være tvangsgrunnlag for utlegg.

Skogfondsordningen har allerede eksistert i mange år og kalles i dag for skogavgiftsordningen. Navnet skogavgift har imidlertid lett for å henseile på at det dreier seg om skatt til staten. Departementet har derfor funnet det hensiktsmessig å gi ordningen et nytt navn.

Paragraf 15 (Bruk av skogfondet) slår bl.a. fast at skogfondet i første rekke skal brukes til å fremme skogkultur, skogbruksplanlegging, skogproduksjon og tiltak som tar sikte på å sikre viktige miljøkvaliteter i skogen.

Paragraf 16 (Rentemidler av skogfondet) fastslår at skogeieren ikke har krav på renter av innstående skogfondsmidler. Disse rentemidlene skal primært nyttes til administrasjon av skogfondsordningen. Renter som ikke brukes til dette, kan nyttes til diverse skogbruksformål angitt i forskrift fastsatt av departementet.

Rentemidler har i Indre Salten bl.a. vært brukt til skogdager, skogmøter, skogbrukskurs og fellesinvesteringer i skogbruket.

Det at skogeieren ikke får renter av skogfondsmidlene, gjør at det bør være viktig for skogeieren å bruke midlene til fornuftige investeringer i skogbruket så snart som mulig. Det er for øvrig i dag knyttet skattefordel på en del av de viktigste investeringene skogavgiftsmidler kan brukes til. Tas skogavgift ut til investeringer i for eksempel skogkultur, skal kun 40 % av det som tas ut av fondet inntektsbeskattes. Skogeieren bestemmer selv hvor mye av skogvirkets bruttoverdi mellom 4 og 40 % som skal settes av som skogavgift.

Paragraf 17 (Avgift på skogsvirke for å fremme forskning og utvikling i skogbruket) skal erstatte Lov om avgift på skogsvirke til fremme av fellestiltak i skogbruket av 9. november 1956, som blir opphevet. Dette vil medføre en klar forenkling.

Departementet vil med hjemmel i denne paragrafen kunne fastsette forskrifter for slik avgift på skogsvirke.

Den tilsvarende avgift som kreves på skogsvirke i dag, er på kr. 0,50 pr. fastkubikkmeter skogsvirke.

Skogeierorganisasjonene skal være enige om at det bør kreves inn en slik avgift i noen år.

Paragraf 18 (Tilskott) fastslår at departementet kan fastsette forskrifter om fordeling av og vilkår for utbetaling av tilskudd til nærings- og miljøtiltak i skog etter slike rammer som Stortinget gir. Disse forskriftene skal kunne inneholde regler om å kreve tilskudd tilbake dersom vilkårene for tilskudd ikke er oppfylt.

Tidligere har praksisen vært å hjemle tilskuddsforskriftene direkte i Stortingets budsjettvedtak. Det er nå bestemt at slike forskrifter skal ha hjemmel i lov.

Paragraf 19 (Tilsyn, kontroll og rapportering) Slår fast at kommunen skal føre tilsyn med at reglene i denne loven blir overholdt, og kontrollere at vedtak med hjemmel i denne loven blir gjennomført.

Departementet skal med hjemmel i denne paragrafen kunne gi forskrifter om den kontroll kommunen skal utføre, samt om internkontroller og om rapporter fra disse.

For å effektivisere kontrollen med skogbruksnæringen også rent økonomisk i en tid da lønnsomheten i skogbruket er svekket, ønsker departementet å legge til rette for en koordinering av den offentlige kontrollen og skogbruksnæringens egen kontroll. Ved å utarbeide hensiktsmessige forskrifter, vil departementet prøve å få til dette.

Paragraf 20 (Klage) I denne paragrafen fremgår det at fylkeslandbruksstyret eller Fylkesmannen skal være klageinstans når kommunen gjør vedtak med hjemmel i denne loven og at Landbruksdepartementet skal være klageinstans når vedtak blir gjort av fylkeslandbruksstyret eller Fylkesmannen i første instans.

Den rett som offentlige naturvern- og friluftsmyndigheter i følge gjeldende skogbrukslov har til å klage, legger departementet nå opp til å ta bort. Dette begrunnes med at miljøvernavdelingen er en avdeling under fylkesmannen, noe som skaper et habilitetsproblem internt hos fylkesmannen som klageinstans.

Departementet mener at samordningen av saksbehandling hos fylkesmannen nå er blitt så vidt bra at den forannevnte klagerett for miljøvernavdelingen hos fylkesmannen ikke lenger er nødvendig.

Paragraf 21 (Straff og tvangsgebyr) Straffeparagrafen i skogbruksloven blir her foreslått skjerpet ved at strafferammen settes til fengsel i inntil ett år og ved at kommunen kan pålegge skogeieren tvangsgebyr for å sikre seg at lovens regler og vedtak fattet med hjemmel i loven blir overholdt.

I den eksisterende skogloven er det **kun skogoppsynet** (skogbruksmyndigheten) på ulike nivå (kommunen, fylkeslandbruksstyret, fylkesmannen og departementet) som kan anmelde brudd på skogloven med mindre forholdet også medfører brudd på straffeloven eller annet lovverk. Departementet mener at den forannevnte forutsetning for straffeforfølgning ikke samsvarer med prinsipp i tiden om åpen forvaltning, innsyn og medvirkning, **og at en slik forutsetning derfor ikke bør bli ført videre i en ny lov.** I forslaget til paragraf 21 står det derfor ingenting om hvem som kan anmelde brudd på loven.

Paragraf 22 (Iverksetting og overgangsregler) viser hvilke lover som skal oppheves når den nye skogloven blir vedtatt samt at departementet skal ha rett til å fastsette overgangsordninger og forskrifter som er nødvendig for utfylling og iverksetting av loven.

Saksbehandlers vurdering:

Det foreliggende forslag til ny skoglov legger en stor del av myndigheten for å forvalte loven i tilknytning til kontroll og vedtak til kommunen. Lovforslaget synes også å gi kommunen tilstrekkelig med reaksjonsmidler og måter til å håndheve loven samtidig som departementet åpner for at kommunen skal kunne finansiere merarbeidet, som lovforslaget vil medføre, med behandlings-/kontrollgebyr.

Lovforslaget presiserer sterkere enn eksisterende skoglov skogeierens ansvar for å forvalte skogressursene på en næringsmessig forsvarlig måte og samtidig en måte som i tilstrekkelig grad ivaretar hensyn til miljø og kulturverdier i skogen. Både skogressursene og miljø- og kulturverdiene i skogen skal etter loven forvaltes på en bærekraftig måte. På det viset skal også fremtidige generasjoner kunne dra nytte og glede av skogressursene og miljø- og kulturverdiene i skogen.

Ved at kontroll- og vedtaksmyndighet med det nye lovforslaget i større grad blir ført ned til

lokalt nivå (kommunen), vil loven antakeligvis bli forvaltet mer aktivt.

Når det gjelder de ulike paragrafer i lovforslaget kan jeg ikke uten videre peke på så mye som rent faglig sett bør være annerledes. Det foreligger imidlertid store muligheter for politisk vurdering av den foreslåtte lovteksten.

Paragraf 2 har en ordlyd som bør forandres noe for å unngå begrepsforvirring. Ordene "produserer skog" og "skogproduksjon" bør fjernes fra lovteksten.

INNSTILLING :

Utvalget for plan og utvikling viser til saksutredningen og mener at paragraf 2 i forslaget til ny skoglov bør endres noe. Hvis skogloven er ent å skulle omfatte all skog, også såkalt uproduktiv skog, så bør ordene "produserer skog" og "skogproduksjon" tas ut av lovteksten slik at det ikke oppstår misforståelser i forhold til skognæringens begrep "produktiv skog".

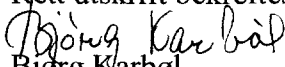
For øvrig har utvalget ingen merknader til det nye forslaget til skoglov.

Utvalget har merket seg at det nye lovforslaget med stor sannsynlighet vil medføre mer arbeid/tjenesteyting fra kommunen. Med den trange økonomiske situasjon mange kommuner har i dag, vil det være viktig, som departementet legger opp til, at kommunene med gebyr kan ta seg betalt for flere av de pålagte tjenester i tilknytning til skogloven.

PLUT-039/04 VEDTAK- 05.02.2004

Innstillingen ble enstemmig vedtatt.

Retts utskrift bekreftes:

Bjørg Karbøl
sekretær

Utskrift sendes:

Landbruksdepartementet

Postboks
8007 Dep

0030 Oslo